

RESSONS DELS OBLIDATS

L'oficial retirat Daniel King havia buscat un aïllament pacífic a l'abraçada densa i verdosa de la selva amazònica, canviant la seva insígnia i la seva pistola pels petons de la llum del sol i els ressons de les crides dels ocells. S'havia imaginat la seva jubilació com una escapada tranquil·la del caos que havia viscut durant la major part de la seva vida. Aquesta tranquil·litat, però, es va trencar després d'una sèrie de descobriments esgarrifosos.

Un matí, mentre l'alba desplegava la seva llum etèria, en Daniel va ensopegar amb el cos sense vida d'un investigador d'una expedició que havia estat escorcollant el bosc a la recerca de rastres d'una civilització perduda esquiva. Els trets blanquejats de l'home es van congelar en una estranya expressió de terror. El seu cor va reaccionar com un membre fantasma, va agafar una arma que ja no hi era. De sobte, l'Amazones ja no era un santuari sinó una escena del crim plena d'innombrables i sense parpellejar testimonis.

Daniel, de cop i volta, va tornar a la seva vida anterior, ja que els seus instints de detectiu van tornar a posar-se en marxa. La por i l'adrenalina corrien per les seves venes amb una intensitat que creia que havia deixat als carrers de la ciutat de Nova York, ple de crims. Mentre examinava l'escena, el bosc estava ple d'amenaques invisibles.

En els dies següents, van aparèixer més cossos, cadascun acompanyat de signes estranys i mig desxifrats que insinuaven el focus de l'investigador: la civilització perduda. El bosc semblava perseguit per una antiga enemistat, els seus còmplices voluntaris lliuraven els seus secrets en murmuris funestos.

Guiat pels refinats instints del seu vell mantell, Daniel va aprofundir en el misteri, frenant la seva por als terrors invisibles que s'amaguen entre les ombres del bosc. Una caixa plena de pergamí desgastat i marcada amb símbols críptics va provocar una connexió inquietant entre la mort dels investigadors i la civilització abandonada que buscaven.

Daniel es va trobar en una carrera contra el temps, lluitant amb el terreny despietat, el clima hostil i els personatges nefasts que feien ombra a cada pas. El seu aïllament no era una retirada dels mals del món com ell havia pensat; va ser només el breu preludi d'un tipus de lluita diferent.

Un vespre en concret, el vent trotava per la selva, portant amb ell un brunzit ancestral. Daniel sostenia un símbol antic i oblidat durant molt de temps al costat d'una flama parpellejant mentre descodificava el seu missatge descoratjador. En aquell moment, es va adonar que no tenia més remei que enfrontar-se a la malevolència que s'amagava del bosc si mai havia d'escapar-se de la seva presa.

En el clímax de la seva caça, un xàfec torrencial va semblar encarnar l'agitació dins del cor d'en Daniel. El seu pols es va bloquejar al ritme dels ecos dels tambors tribals que semblaven ressonar des de les profunditats del dosser silencios. Havia estat conduït a un conjunt d'estructures ruïnoses on el silenci fantasmagòric desmentia la tradició oblidada que albergaven, una tradició ara entrelaçada amb els brutals assassinats.

Mentre resolia l'últim dels símbols i reunia la veritat esgarrifosa, Daniel es va adonar que els assassinats no eren salvatges a sang freda, sinó un disseny minuciós per protegir un antic

secret de mirades indiscretes. Un secret que respirava dins la selva tropical, xiuxiuejant entre les fulles i amagant-se a les ombres.

El seu enfrontament amb la foscor no va ser una batalla de musculatura sinó força de voluntat i coratge. Va imposar-se, no amb una insígnia i una pistola, sinó amb la seva saviesa i sense por. L'Amazones, després d'haver-lo provat, el va abraçar una vegada més com el seu sentinella tranquil.

De tornada a la seva cabana, esgotat, però victoriós, en Daniel va reconèixer que la seva vida de solitud pacífica no seria el que s'havia imaginat. Ja no era només un oficial jubilat. Era el protector d'un secret, el guardià dels xiuxiueigs d'una civilització antiga. I per cada ressò de l'oblit que arribava a les seves orelles, sabia que la seva tranquil·litat estaria marcada per les ressonàncies de la seva vida anterior. Però en aquells ecos i ressonàncies, no només va trobar perill, amenaces i malestar, sinó un propòsit encès per l'adrenalina dels misteris no resolts i el satisfactori sentit de la justícia servida.

Autor: Hermes